

РЕШЕНИЕ

№ 546

гр. Велико Търново, 20.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, V СЪСТАВ, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ ИЛИЕВА

при участието на секретаря ПАВЛИНА ХР. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от ГАЛЯ ИЛИЕВА Гражданско дело №
20224110103287 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени при условията на обективно съединяване искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1,2,3 от КТ вр.по чл.225, ал.1 от КТ, иск по чл.128 от КТ и чл.224 ал.1 от КТ. Движи се по реда на глава XXV “Бързо производство” от ГПК.

В исковата молба ищецът М. Е. Д., действаща чрез пълномощник адв. Д.Ц. твърди, че по силата на трудов договор ***** е заемала длъжността „организатор пътувания“ в ответното дружество, като основното ѝ задължение било да организира транспортната дейност на дружеството. Ищцата заявява, че на 28.10.2022г. ѝ е връчена заповед №****за прекратяване на трудовия ѝ договор, считано от 31.10.2022г., като причина за прекратяване на договора било посочено: обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор-чл.328 ал.1 т.12 от КТ. Ищцата сочи, че работодателят не е изложил мотиви в какво се изразява невъзможността да работи. Ищцата заявява, че получавала минимална работна заплата в размер на 710лв. , като в исковата молба излага твърдения ,че не ѝ заплатено трудовото възнаграждение за месец октомври 2022г., което в брутен размер е 650лв. Ищцата сочи, че за 2021г не е ползвала платен годишен отпуск, а за 2022г. е ползвала само 4 работни дни. Ищцата заявява, че не е налице соченото в заповедта основание за уволнение и не е налице обективна невъзможност да изпълнява задълженията си. Ищцата отправя искане съдът да признае уволнението извършено със Заповед №014/28.10.2022г. за незаконно и да отмени заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца с ответното дружество, да възстанови ищеца на заеманата преди уволнението длъжност ”организатор пътувания”, да осъди ответното дружество да заплати на ищеца обезщетение за времето,

през което е останала без работа за период от 01.11.2022г-30.04.2023г. в брутен размер 4260 лв., ведно със законната лихва считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Ищцата претендира и осъждане на ответното дружество да ѝ заплати дължимото трудово възнаграждение за м. октомври 2022г. в брутен размер 650лв., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателно изплащане, както и да ѝ заплати сумата 1172лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в брутен размер за 33 работни дни за 2021г. и 2022г., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателно изплащане. Претендира разноски.

Ответното дружество в срока за отговор е депозирало отговор на исковата молба, в който оспорва исковите претенции като неоснователни. Твърди, че е налице обективна невъзможност ищцата да изпълнява задълженията си по трудовия договор, поради чести отсъствия, което създавало пречка за организиране на дейността на ответното дружество, изразяваща се в международен транспорт. Сочи се, че ищцата често отсъствала по причина да се грижи за детето си. Ответникът заявява, че е възникнало основание, довело до прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата. По отношение претендираните от ищцата суми, ответникът заявява, че на ищцата са изплатени всички трудови възнаграждения, като ответникът заявява, че ищцата е получила без правно основание сума в размер на 12693,13лв., като ги е получавала, без да уведоми за грешката работодателя и предявен иск за връщане на тази сума е предмет на друго гражданско производство. Ответникът оспорва и исковите претенции по чл.225 ал.1 от КТ и по чл.224 ал.1 от КТ.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Ищцата М. Е. Д. е работила по трудово правоотношение при ответника „В ЕООД гр.В***на длъжност „организатор пътувания” въз основа на трудов договор *** сключен на 09.11.2020г. Трудовият договор е сключен като безсрочен, със срок за изпитване шест месеца, уговорен в полза на работодателя.

Със заповед №*** на управителя на „В" ЕООД гр.*** е прекратено, считано от 31.10.2022г. трудовото правоотношение с ищцата, като в заповедта е посочена причина за прекратяване на трудовия договор- обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Заповедта е връчена на ищцата на 28.10.2022г.

Видно от представената по делото молба, ищцата е ползвала за 2022г. платен годишен отпуск в размер на четири работни дни, за периода 26.08.2022г.-31.08.2022г.

По делото е представено извлечение от регистрационна карта на ищцата в „Бюро по труда“- ***, с дата на регистрация 04.11.2022г.

Видно от представена по делото служебна бележка от 21.02.2023г. ищцата е била регистрирана в Бюро по труда като търсещо работа лице, за периода 04.11.2022г.-16.01.2023г.

Видно от представено по делото удостоверение от 11.01.2023г. издадено от „В“ЕООД брутният размер на трудовото възнаграждение на ищцата за месец октомври 2022г. е ****в.

По делото е представено преводно нареждане от 05.10.2022г., с наредител ответното дружество за плащане на ищцата на сумата ***в. Като основание е посочено „трудово възнаграждение 09. 2022г.“

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Д Н В. и М Б Б. Свидетелката В., която работи в ответното дружество на длъжност „****“, разпитана каза, че с ищцата са работили в един офис и се случвало тя да отсъства от работа, с дни или седмица, като причините били, че няма кой да ѝ гледа детето. Свидетелката заяви, че ищцата казвала на шефа им, че ще отсъства, а след това и на колежките си. Когато тя отсъствала се налагало останалите колеги, заемащи същата длъжност да вършат работата на ищцата. Свидетелката каза, че не ѝ е известно дали ищцата е представяла болнични листи за отсъствията си. Заяви, че във фирмата работели понякога „хоум офис“ , но за ден- два, не повече. Свидетелката Б, също колежка на ищцата, разпитана каза, че М. Д. работела във фирмата от около две години, като се случвало да отсъства от работа, последния месец- около две седмици. Като причина за отсъствията си казвала, че детето ѝ е болно и се налага да го гледа. Свидетелката заяви, че не ѝ е известно дали ищцата е уведомявала работодателя за отсъствията си, но пред тях от страна на работодателя не е коментирало отсъствието на ищцата от работа.

По делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на която се установява, че съгласно договореното със сключения трудов договор между ищцата и ответното дружество трудово възнаграждение в размер на минималната работна заплата, вещото лице е дало изчисление, че трудовото възнаграждение на ищцата за месец октомври 2022г. е в брутен размер 615,63лв., а в нетен 481,54лв. Обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ, изчислено на база брутно трудово възнаграждение в размер на 714,26лв., възлиза на 1734,63лв./за периода 01.11.2022г.-16.01.2023г./ в брутен размер, а в нетен размер-1561,17лв. Обезщетението по чл.224 ал.1 от КТ, изчислено на база брутно трудово възнаграждение за 33 работни дни е в размер на 1178,53лв., а в нетен-1060,68лв. В заключението вещото лице е дало изчисления на обезщетенията и във вариант - при месечно трудово възнаграждение в размер на 1200лв.

По искане на пълномощника на ищеца, съдът с протоколно определение от 02.03.2023г е допуснал изменение на предявения иск по чл. 344 ал.1 т.3 вр. чл.225 ал.1 от КТ, чрез намаляване на исковата претенция от 4260лв. на 3000лв., претендирани за периода 01.11.2022г.-16.01.2023г., както и увеличение на исковата претенция по чл.224 ал.1 от КТ от 1172лв. на 2000лв. за 33 работни дни за 2021г. и 2022г.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявените обективно съединени иски за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна, за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради уволнението с правно основание чл.344, ал.1, т.т.1, 2,3, във вр. с чл.225, ал.1 от КТ са допустими.

Разгледан по същество, главният иск за признаване уволнението, извършено със Заповед №***. на управителя на „В”ЕООД гр.В.Търново, за незаконно и неговата отмяна е основателен по следните съображения:

Съдът приема, че е основателен довода на ищцовата страна за незаконосъобразност на атакуваната в настоящото производство заповед, че не е налице обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, по следните съображения:

Посоченото от работодателя основание в уволнителната заповед е чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ, като причината за прекратяване на трудовия договор текстово е изписана - "обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор". Посоченото основание обуславя безвиновна фактическа невъзможност за изпълнение на трудовия договор между страните. Обективната невъзможност може да се дължи на различни причини, които обикновено са външни за страните по трудовия договор. Причините, които са породили тази невъзможност, трябва да бъдат непреодолими за страните. Такива могат да бъдат налице, когато с оглед на спецификата на изпълняваните трудови функции за определена длъжност на работника или служителя е отнето, респ. не е издадено съответното разрешение или пък е налице промяна в изискванията за заеманата длъжност- напр. същата вече е предвидена за заемане по служебно правоотношение.

В случая, работодателят не е изложил в атакуваната заповед в какво точно се изразява цитираната обективна невъзможност. Неясно е дали обективната невъзможност за изпълнение на трудовия договор е за работодателя или служителката е в такава обективна невъзможност. Както бе посочено по-горе, по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ "обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор" означава, че след сключване на трудовия договор между страните, са възникнали обективни пречки, непреодолими за и от страните по вече възникналото трудово правоотношение, неподвластни на тяхната воля, които пречки създават една нова обстановка, при която реалното изпълнение на договора е станало невъзможно. Не се установи от доказателствата по делото действително да е налице обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор от ищцата или от работодателя-ответник, по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ. Изложеното в отговора на исковата молба, че обективната невъзможност се изразява в това, че ищцата отсъствала от работа по причина, че трябва да си гледа детето, не изпълва хипотезата на т.12 на чл.328 ал.1 от КТ. Събраните по делото гласни доказателства и заявеното от свидетелките В. и Б, че ищцата често отсъствала от работа с дни, дори седмици, за да ги гледа детето, съдът не кредитира, тъй като не се подкрепят от останалите доказателства. По делото не са представени писмени доказателства, че ищцата е ползвала отпуск за гледане на дете, а освен това, дори и тя да е отсъствала от работа, за да си гледа детето, то това, видно от казаното от свидетелките е ставало със знанието на работодателя и съдът счита, че същото не представлява обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, а евентуално субективна договореност между ищцата и работодателя.

На основание гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че Заповед №014/28.10.2022 год. , издадена от управителя на ответното дружество, с която трудовото

правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ, поради обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена, а предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ следва да бъде уважен.

По иска с правно основание чл.344 ал.1 т.2 от КТ:

Основателността на главния иск, обуславя основателността и на акцесорния иск за възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност “организатор пътувания”. Този иск следва да бъде уважен, като за основателността му е достатъчно уволнението да бъде признато за незаконно и да бъде постановена отмяната му.

По иска с правно основание чл.344 ал.1 т.3 от КТ вр чл.225 ал.1 от КТ:

С оглед уважаването на иска по чл.344, ал.1, т.1 от КТ, основателна се явява и претенцията за присъждане на обезщетение за оставане без работа поради уволнението. Разпоредбата на чл.225, ал.1 от КТ, ангажираща отговорността на работодателя за заплащане на обезщетение при незаконно уволнение, предпоставя установяване на незаконността на уволнението и отмяната му, както и причинна връзка между незаконното уволнение и оставането без работа /вредата/. Касае се за един осъдителен иск, с който ищецът иска да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение за вредите, които е претърпял от оставането си работа поради незаконното уволнение.

Тежестта на доказване по този иск е възложена на ищеца – той трябва да докаже оставането си без работа, претърпените вреди и техния размер.

В случая от представените по делото писмени доказателства, съдът приема за установено обстоятелството, че ищцата е останала без работа в резултат на уволнението за посочения от нея период след изменението на иска, а именно за времето от 01.11.2022г до 16.01.2023г, след което е започнала работа при друг работодател. Следователно за този период от време следва работодателят да бъде осъден да заплати обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ. Съгласно разпоредбата на чл.228, ал.1 от КТ за определяне на размера на обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ се взема брутно трудово възнаграждение, което работника е получил за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанията за обезщетението, в случая- уволнението. Видно от заключението на вещното лице брутно трудово възнаграждение на ищцата, на база брутно трудово възнаграждение по трудовия договор в размер на 714,26лв., изчислено за горепосочения период възлиза на сумата 1734,63лв. Съдът намира ,че не е налице основание за определяне на обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ на основание трудово възнаграждение в размер на 1200лв., посочено в представено по делото преводно нареждане от 05.10.2022г., предвид на това, че по делото няма доказателства да е договорено между страните месечно трудово възнаграждение в посочения размер 1200лв. Обстоятелството ,че е представено платено нареждане за изплащане в полза на ищцата за тази сума, не доказва само по себе си, че дължимото на ищцата месечно трудово възнаграждение е в посочения размер, тъй като трудовото възнаграждение е предмет на трудов договор между страните ,който е писмен, респ на

допълнително писмено споразумение между работодателя и работника. При липса на доказателства за договорено месечно трудово възнаграждение в посочения размер 1200лв., то дори и на ищцата да е било изплатена сума в по-голям размер от договореното трудово възнаграждение, то за база на определяне на обезщетението следва да се използва последното получено трудово възнаграждение, което е дължимо съгласно трудовия договор. В този смисъл изчисленията направени от вещото лице във вариант №2 от експертизата не следва да се ценят при определяне на обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ, а следва да се приложи изчислението дадено във вариант №1, съгласно трудовия договор.

С оглед изложеното искът по чл.225 ал.1 от КТ се явява основателен и доказан за сумата 1734,63лв. в брутен размер, като за разликата над 1734,63лв. до пълния претендиран брутен размер от 3000лв., искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан в тази част.

Върху главницата от 1734,63 лв. следва да се присъди и законната лихва за забава, считано от подаване на исковата молба /23.12.2022г./ до окончателното изплащане.

По иска по чл.128 от КТ.

По делото се установи, че за месеца, за който се претендира трудово възнаграждение-месец октомври 2022г ищцата е работила по трудово правоотношение при ответника „В” ЕООД гр.**** на длъжност “организатор пътувания”, като трудовото ѝ правоотношение е прекратено, считано от 31.10.2022г.

Съгласно чл.242 от КТ положеният труд по трудово правоотношение е възмезден и работодателят дължи на работника възнаграждение за престоирания труд. От събраните по делото доказателства се установи, че за месец октомври 2022г. ищцата не е получила полагащото ѝ се трудово възнаграждение /представеното платежно нареждане за сумата 1200лв. е за предходния месец-09.2022г./. Видно от заключението дължимото на ищцата трудово възнаграждение за месец октомври 2022г. възлиза в брутен размер 615,63лв., до който размер исковата претенция е основателна и доказана, а за разликата над 615,63лв. до пълния претендиран брутен размер от 650 лв., искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан в тази част.

Върху главницата от 615,63 лв. следва да се присъди и законната лихва за забава, считано от подаване на исковата молба/23.12.2022г./ до окончателното изплащане.

По иска с правно основание чл.224 ал.1 от КТ.

За времето на съществуване на трудовото правоотношение между страните и съгласно чл. 155, ал. 4 от КТ, ищцата е придобила право да ползва 20 дни платен годишен отпуск, за всяка прослужена година. По делото няма данни и твърдения ищцата да е ползвала изцяло полагащия ѝ се платен годишен отпуск до момента на прекратяване на трудовото правоотношение. Между страните не е спорно, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение са останали неизползвани 33 дни платен отпуск, което е довело до възникване на правото на работника да претендира от работодателя заплащане на обезщетение по чл. 224 от КТ. Обезщетението по чл.224 ал.1 от КТ следва да бъде изчислено

по правилата на чл. 177, ал. 1 от КТ на база брутното трудово възнаграждение, което работникът е следвало да получи през месец октомври 2022г., когато е отработила най-малко 10 дни. Съдът счита, че следва да съобрази заключението на съдебно-счетоводната експертиза относно изчисленията дадени във вариант №1, предвид на това, че за база следва да се вземе брутното трудово възнаграждение по трудовия договор, сключен между страните. С оглед изложеното искът по чл.224 ал.1 от КТ е основателен и доказан в брутен размер 1178,53лв. за 33 работни дни неизползван платен годишен отпуск за 2021г. и 2022г., като за разликата над 1178,53лв. до пълния претендиран брутен размер от 2000лв., искът по чл.224 ал.1 от КТ следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан в тази част.

Върху главницата от 1178,53 лв. следва да се присъди и законната лихва за забава, считано от подаване на исковата молба/23.12.2022г./ до окончателното изплащане.

По разноските:

Ищцата е претендирала присъждане на разноси и с оглед изхода на спора и разпоредбата на чл.78 ал.1 от ГПК в полза на ищцата следва да се присъдят разноси, съразмерно на уважената част на исковите. В случая се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 1000лв., като от страна на ответника е наведено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл.7 ал.1 т.1 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, в редакцията, действаща към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие, по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ. В случая договорът за правна защита и съдействие е сключен между ищцата и процесуалния й представител на 09.12.2022г., към който момент МРЗ е в размер на 710лв. Следва да се съобрази и обстоятелството, че са предявени и обективно съединени иски по чл.225 ал.1 от КТ, чл.128 от КТ и чл.224 ал.1 от КТ, които са оценяеми и адвокатско възнаграждение за всеки от тях се определя на база цената на иска, като минималното е 400лв. При това положение договореният адвокатски хонорар в размер на общо 1000лв. за всички иски, предмет на производството, не е над минималния по Наредбата, съобразено с това, че предмет на делото са няколко иска. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно по гореизложеното. В полза на ищцата следва да се присъди сумата 887,36лв. за разноси за адвокатско възнаграждение, изчислено съразмерно с уважените искиви претенции.

Ответникът също е претендирал присъждане на разноси и с оглед частично отхвърляне на претенциите по чл.225 ал.1 от КТ, чл.128 ал.1 от КТ и чл.224 ал.1 от КТ и предвид разпоредбата на чл.78 ал.3 от ГПК следва да му се присъди сумата 270,31 лв. за разноси за адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част на посочените искиви претенции. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна е неоснователно предвид изложените по-горе съображения за определяне размера на минималното адвокатско възнаграждение по исковите, предмет на делото.

Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да

заплати по сметка на Великотърновски районен съд държавна такса в размер на общо 269,39лв. /по 50лв. за двата неоченьяеми иска, 69,39лв. за оценяемия иск по чл.225 ал.1 от КТ, както и по 50лв. за исковете по чл.128 от КТ и чл.224 ал.1 от КТ /, както и сумата 112,42 лв., направени разноси от бюджета на съда за възнаграждение за вещо лице, съразмерно на уважената част на исковите претенции, ведно с 5лв. за държавна такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА УВОЛНЕНИЕТО ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ Заповед ***на управителя на „В” ЕООД гр.*** с която на основание чл.328 ал.1 т.12 от КТ, е прекратено трудовото правоотношение на М. Е. Д. с ЕГН *****, с адрес г****

ВЪЗСТАНОВЯВА М. Е. Д. с ЕГН *****, с адрес **** на заеманата преди уволнението длъжност “организатор пътувания” в ответното дружество „В” ЕООД.

ОСЪЖДА „В” ЕООД, ЕИК****, със седалище и адрес на управление ****, представлявано от управителя Т. Н. Х. **да заплати** на М. Е. Д. с ЕГН *****, с адрес гр.***** **сумата от 1734,63 лв.** /хиляда седемстотин тридесет и четири лева и шестдесет и три стотинки/, представляваща обезщетение по чл.225 ал.1 от КТ в **брутен размер**, за оставането ѝ без работа поради уволнението, извършено със заповед №014/28.10.2022г, дължимо за периода 01.11.2022г-16.01.2023г, ведно със законната лихва при забава, считано от подаване на исквата молба /23.12.2022г./ до окончателното изплащане на дължимата сума, като иска по чл.225 ал.1 от КТ за **разликата** над присъдената сума 1734,63 лв. до пълния претендиран размер от 3000лв., **отхвърля като неоснователен и недоказан в тази част.**

ОСЪЖДА „В” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ****, представлявано от управителя Т. Н. Х. **да заплати** на М. Е. Д. с ЕГН *****, с адрес гр.***** **сумата от 615,63 лв.** /шестстотин и петнадесет лева и шестдесет и три стотинки/, представляваща трудово възнаграждение в **брутен размер** за месец октомври 2022г., ведно със законната лихва при забава, считано от подаване на исквата молба /23.12.2022г./ до окончателното изплащане на дължимата сума, като иска по чл.128 ал.1 от КТ за **разликата** над присъдената сума 615,63 лв. до пълния претендиран размер от 650 лв., **отхвърля като неоснователен и недоказан в тази част.**

ОСЪЖДА „В” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление *****, представлявано от управителя Т. Н. Х. **да заплати** на М. Е. Д. с ЕГН *****, с адрес гр.***** **сумата от 615,63 лв.** /шестстотин и петнадесет лева и шестдесет и три стотинки/, представляваща трудово възнаграждение в **брутен размер** за месец октомври 2022г., ведно със законната лихва при забава, считано от подаване на исквата молба /23.12.2022г./ до окончателното изплащане на дължимата сума, като иска по чл.128 ал.1 от КТ за **разликата** над присъдената сума 615,63 лв. до пълния претендиран размер от 650 лв., **отхвърля като неоснователен и недоказан в тази част.**

сумата от 1178,53 лв. /хиляда сто седемдесет и осем лева и петдесет и три стотинки/, представляваща обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ в **брутен размер** за неизползван платен годишен отпуск за 33 работни дни за 2021г. и 2022г., ведно със законната лихва при забава, считано от подаване на исковата молба /23.12.2022г./ до окончателното изплащане на дължимата сума, като иска по чл.224 ал.1 от КТ **за разликата** над присъдената сума 1178,53 лв. до пълния претендиран брутен размер от 2000лв., **отхвърля като неоснователен и недоказан в тази част.**

ОСЪЖДА „В” ЕООД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление *****. да заплати** на М. Е. Д. с ЕГН *****, с адрес ***** сумата **887,36 лв.**/осемстотин осемдесет и седем лева и тридесет и шест стотинки/, представляваща направени по делото от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважените искиви претенции.

ОСЪЖДА М. Е. Д. с ЕГН ***, с адрес ***** да заплати** на „В” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление **** представлявано от управителя Т. Н. Х., сумата **270,31 лв.**/двеста и седемдесет лева и тридесет и една стотинка/, представляваща направени по делото от ответника разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част на исковите претенции за трудово възнаграждение и обезщетения.

ОСЪЖДА „В” ЕООД, ЕИК ** със седалище и адрес на управление ****** представлявано от управителя Т. Н. Х. **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Великотърновски районен съд **държавна такса** в размер на **269,39 лв.** /двеста шестдесет и девет лева и тридесет и девет стотинки/, както и **5 лв.**/пет лева/ за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА „В” ЕООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление ****** представлявано от управителя Т. Н. Х. **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Великотърновски районен съд, сумата **112,42лв.**/сто и дванадесет лева и четиридесет и две стотинки/, представляваща **разноски** за възнаграждение за вещо лице, съразмерно на уважената част на исковите претенции, както и **5 лв.**/пет лева/ за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението може да бъде обжалвано от страните пред Великотърновски окръжен съд в двуседмичен срок от датата на обявяването му-20.04.2023г.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____